

sec pri Bompianiju – s konico čevlja si primakne koš. »Komu Cvetonko? Posilila sem se. Sklenila: Manuskript? Ondukaj notri sem celotna jaz. Reči, jih ne bi, sebi v ogledalu ne, nikomur, pokazála. Gole, tam, na rjuhah iz papirja. Ste zame brez obraza, brez oči. Brez ust. Pokončni, trdni v meni. Zbujate drget: Pošiljam vam!« Loka ne napenja vsakokrat Apolon. Samovar vre. Tënke sence križev se po gólgotsko razlivajo (Gérôme). Kod bodo muze v bližnjih dneh zamolknile? S pepelom v kodrih pobegnile v klet?

In čisto na koncu še šolsko vprašanje: Zaprl si za sabo, tokrat dokončno z zunanje strani, vrata svoje televizijske redakcije, kjer si preživel, v dobrem in slabem, dovršen del svojega življenja. Zdaj imaš ves božji dan čas – zase. Kaj zdaj pišeš?

Kar počneš nazadnje, je hudo težkó, prav: Kratek roman (krog 330 strani) o blaženstvu kokóši tokraj, onkraj Soče. Reki, hrib, ljudje – normalni, meni Hiacint Pojava, niso zanimivi. Kaj pa je bilo normalnega takrat? Moja zobna ščetka iz lesa? Kolikanj zavihanih nosnic je kritika ovohala Manetovo *Olympio*: »Orangútanska samica? Mene bolj spominja na pečenega fazana!« Vmes odpiram v dnevniške krokije: Čas – ko da mi daje prav (kličem k opravičbi). Radijsko metaforo *Maronij Pilla*, centumvir iz Ostrazin (Egipt): Herodeževa leva roka. V *Vseenosti* sem ga zastavil, tu bi ga zveličal – sonce. Zunaj se je, sneg vsaj, uneslo. Bela mreža jutra krog zelenih smrek. Pejva, s tvojim dovoljenjem, spat.

Kačja slina

Marko
Kravos

ZAOSTALA DESETNICA

Grem jaz tako s sprehajalnim korakom skozi vse to pa me prime, in stečem skozi drevored do vodometa, kjer vsakih sto let nimfa oživi, joj, ta slutnja, da se zgodi nocoj, ko se je vse razporedilo v trikot: črta na nebu, zlati rez preko zaliva in nit do mene.

Ah, in se me s svojimi vzdihmi loteva nova mladost,
žametno črna, z golimi boki, z usti, ki vejo vse,
majhna, da zleze v uho, gibka Kolumbova karavela,
fandango v nevihti pod Krnom, vaba za vonje in laž,
obresti od upa, praznik smeha, fevd na ognjenem otoku.

POSLANICA BOGU I.

No, vidiš, gospod Bog,
pa se ti je posrečilo,
skoraj sem že obupal,
da bo kdaj kaj s tabo.

Saj ni, da bi te nadlegoval
za zrak, za svobodo in moč
ali za srečno domovino,
še za zdravje ne, ne, za vzorno rimo.

Iz dneva v dan se dajem sam
glede vseh teh stvari
in bolj kot od tvoje roke
se svet pod vražjimi prsti vrti.

Lahko bi se s svojo praznino
potikal še tisoč let naokrog,
zdaj pa si speljal moje iskanje
končno le v sklenjen krog.

Mesec zašel je v mlaj, sonce v mrk
ob tem malem in črnem dekletu,
zato pa rdeče žari tvoj sijaj
od njene miline obstrt.

Čakal sem nanjo
kot pes na kost,
položil si mi jo v naročje,
hvala ti, prijatelj Bog.

(maj 1989)

II.

Vračam ti, o Bog, to tvojo mizerijo:
utelešeni prah, mrč iz glave, pedenj-srce,
vračam ti zdaj vse in – hvala. Ti si se
poigral, zdaj je na vrsti moja šala.
In ne hodi mi blizu, ko bom kamen.
Spoštuj vsaj mrtvo ljubezen, mrtvi Bog!
Amen.

(julij 1990)

III.

In ni bilo več kje obstati,
vse ena sama voda,
nad njo pa nebeška črnjava,
prebodena od bliska,
ki vse sprevidi,
ko ugasne.

(oktober 1990)

RODNA ZEMLJA

Hudo in tesno je,
rôdi me, mati!
Srce mi zastaja,
rôdi me, mati!
Skupaj sva zraščena,
drug v drugega zagozdena.
Vdihni do dna,
izleži me iz naročja,
odvali me od srca,
spravi me pod nebo,
temna mati.
Zaradi ljubezni
bo treba na dvoje,
bo treba po svetlobo
na drugi svet.

(junij 1990)

RIBJE OKO

Drevo kot drevo,
visoka žalost.

Z neba odpada omet,
hiša razpada.

Lepa Vida na barki,
zamorec na bregu
z nožem v grlu.

Ne pride prek širnega morja
do zlatega dvora,
ne pride več Vida,
ki je lepa bila,
ki je krmarja izdala,
ki se je v sivem morju zgubila.

Drevo, zabodeno v nebo
brez milosti.

(junij 1990)

KAČJA SLINA In res ne veš,
če ni poraz dobitok
in smrtni strah
sladkost.

Samo da bi počilo
in da se izlijejo
kaplje mrzlega potu,
solze in sluz iz mene.

Takrat stopi smeh na obraz,
odpade obleka in videz.
Nag vzamem
golo resnico za ženo.

27/6/90

ROKA Hiša v peščeni pokrajini,
skamenjena vsa,
s stotimi okni.

Hiša brez dimnika,
brez enim samih vrat.

Ob šipah se lomi svetloba,
za njimi molk in mrak.

Z zadnjega okna v pritličju
drobcena roka edina miglja.

27/6/90

MOJ STALNI
NASLOV

Pišem si na rojstni dom
na obrobju sinjega mesta:
priporočeno, z voskom zapečateno.
– Tu te ni več, –
pripiše usahla roka.

Zavrnen glas potuje naprej,
votlo odmeva, ko zvoní in trka.
Nihče nič ne ve:
je bilo že kaj narobe,
morda bolezen ali prepír,
sicer nikomur nič žalega,
pa tudi nobenega naročila.
Gotovo bo na občini uradna odjava
in kraj bivanja od navedenega datuma.

Znenada se mi duša nasmehne,
oddahne se moj jambski verz,
ko v grmu ptič zapoje.
Vidim in vem,
z jablane bingljajo moje oči
in muhaste misli so v travnikih.
Žolč in obisti, se spomnim,
sem dal za presaditev bogati dedinji.
Vse drugo kali sredi rosne doline,
kjer ima stalen naslov
moje zveneče ime in pripadajoče telo:
poštno ležeče – Božje polje.

maja 1990